ЗРАЗОК "ПАТРІОТИЧНОЇ" ЧЕСНОТИ.

На підмогу кампанії "Фрі Прес" проти Стов. У.Р.Д. поспішили наші славні "патріоти". Першим з них відізвався п. І. В. Арсенич, український "гадукат".

В своїм довгім листі до "Фрі Прес" Арсенич заявляє, що вже від трох або чотирох років пильно слідить за радикальною пропаґандою серед українських робітників і фармерів (ми йому щиро віримо — Ред.) і поясняє та процентовим обчислюванням доказує, що нею захоплені не більше чим 10 процент Українців. А все таки каже, що "факти" подавані в "Фрі Прес" може й правдиві, хоч його "факти" не погоджуються з "фактами" печатаними в "Фрі Прес".

Ця пропаґанда, по думці Арсенича, підупадає і вся вона "служить лише для того, щоб дати легке життя якому пів-тузинови лідерів цего руху, які не мають ніякого свого спеціяльного заняття".

Увесь наш рух серед українських робітників і фармерів він приписує пів-тузинови лідерів і каже, що "колиб їх заставити попробувати практично тих принціпів, які вони проповідують, під совітським режімом в Росії, то вони скоро позбулися-б теорій, що включаються в цій пропаґанді, і стали б найкращими аґентами для заохоти еміґрації корисних людей до Канади".

Змислу цих слів і задушевного бажання п. Арсенича не трудно відгадати. Жалуємо тільки, що він та його собрати не мають сили "заставити" той пів-тузин забратися їм з дороги.

Слідуючим по Арсеничови зголосився М. Стечишин, редактор "Українського Голосу".

Він також заявляє в свойому листі, що "Фрі Прес" має "рацію", але, як "офіціяльний секретар конвенції", що відбулася в Квінс Театрі в Вінніпеґу, він заперечує, що комуністи робили їм який небудь "тробел" підчас конвенції.

Значить, добре, що "Фрі Прес" набрехала на Стов. У.Р.Д. несотворені річи, але це добре, що вона цею брехнею засягнула аж самих патріотів. Значить перебрехала покровителька.

Та це ще цвітки в порівнанню з цим, що пише якийсь Джон Кригун. Що це собі за Іван Кригун, чи є такий чоловік на світі, чи то видумане назвиско, під яким скривається котрийсь з відомих загорілих доларових патріотів, що найправдоподібніше, годі про це сказати, але його лист — це зразок щирого доларового патріотизму і патріотичної культурности, тому й містимо його в цілости в перекладі на українську мову. Ось цей лист:

До Редактора Фрі Прес.

Пане: Я зауважив в Вашім часописі з останніх днів кілька статтей про попирання большевиків і їхнього правительства Українцями.

Пане Редактор, ви смертельно помилилися! Українці не попирають большевиків — тільки ренеґатів. (Так і написав, хоч очевидно хотів сказати щось иншого... Ред.) Більшість нас 98%, ненавидить все, що пахне, як большевик. То лише мала група так званих Українців, що дістають товсту платню від большевиків і згуртовані коло Робітничих Вістей з Поповичом, що є червоними большевиками і правдивою небезпекою для цеї доброї країни. Чому до пекла (Щиро патріотична і культурна мова. — Ред.) ви не беретеся до них!

Попович вчучує молодих людей комуністів на учителів, як учити добрих канадійських дітей аби вони стали льояльними большевиками. Слідуючого тижня 18 їх дістануть свої дипломи і будуть розіслані по всіх частях Канади, щоб знищити Канаду, а Ви цего не знаєте, але кажете, що всі Українці попирають большевиків. Ні, пане! Чому Ви не візьметеся та не зробите кінця тому осиному гніздови?

Іван Кригун.

Вінніпеґ, 22 грудня.

Цей лист навели ми в перекладі так, як він був надрукований в "Фрі Прес" з його граматичними помилками пороблеными його автором в анґлійській мові.

Цего дурня мабуть колись оси так покусали, що він з переляку з розуму схитнувся і по нині осині гнізда йому привиджаються. Він і певний, що тільки два процент Українців є за большевиками, а проте уважає, що вони становлять "правдиву небезпеку для цеї доброї країни". І він боїться тих 2-ох процентів "осів", хоч впевняє, що за ним є 98 процент, тому просить Фрі Прес, щоб вона їх знищила. В нього Українці поділяються на "так званих" і "не так званих", а большевики на "червоних, білих, жовтих, синих" і т. д. Говорить про "товсту платню від большевиків" а сам знає, що як би большевики купували собі большевиків за гроші, то з українських доларових патріотів не стало-б ні одного, а всі були би "доларовими большевиками". Тільки большевики нічиїх переконань не перекуплюють, тому у нас ще є українські крикливі доларові патріоти.

Хоч люде й кажуть, що "розуму лайкою не заступиш" то все таки цей патріотичний осібняк в це не вірить і готов був, як видно з його листа, виматюкатися, колиб був знав, як то українську лайку перевести на анґлійську мову. Не знав як, то сказав те, що знав по анґлійськи: "why in hell..." і т. д. (нехай нам читачі вибачать) а за те "Free Press" визнала його "льояльним горожанином". Борони нас св. Николаю від таких проявів горожанської льояльности і культурности.

СМІЛИЙ ОПРИШОК МУХА.

(Кореспонденція "У.Р.В." з Польщі.)

В останніх часах польська преса присвячує багато уваги відомому опришкові Мусі, про якого склалися вже цілі леґенди і який користується величезною популярністю серед білоруського населення. Муха має невеличкий відділ смілих повстанців і безпощадно бється з польською поліцією і жандармами, та нищить панські фільварки. Часами наскакує він з Білорусі на українські землі Полісся та Волині і наганяє багато страху польській адміністрації.

Часопис польських консерватистів у Вильні "Slowo", підчеркуючи велику популярність Мухи, каже:

— "Леґенди і оповідання про Муху передаються з уст до уст, від хати до хати, дітьми і старими людьми, а навіть говорять про них в державних мійських канцеляріях. Поліція не в силі боротися з гайдамакою, бо в литовських пущах тяжко зловити цього ескімоса. В нас ловлять мух на липкий папір, як вони літають по покоях, але цеї одної "мухи" як нема, так нема, а йти за нею в ліс, таки страшно.

Тимчасом Муха здоровий і веселий на своїх кресах, перескакує з місця на місце, здобуваючи собі чимраз більшу популярність і закріплюючися все міцніще в свойому гнізді — Белавежи. Цілі баталіони поліції не в силі нічого зробити йому, бо Муха незвичайний розбійник, дуже енерґічний, скрізь, як з під землі виростає і головне, має міцну організацію поміж радянською і литовською границею. Цей простір обсадив він своїми людьми, які на один свист його — роблять все. Але Муха любить часом покепкувати собі з польської поліції і прибувши до міста Вильна, буває і в кавярні "Warszawianka" про що повідомляє опісля польську владу з своїх лісів.

Це, що великий розбійник, який виріс серед білоруського селянства, має зовсім не селянську фантазію, забезпечує йому ще більший послух серед селян аугустовських, надніманських, білостоцьких, налібоцьких і поліських лісів. Його велика сміливість, безпощадна пімста над панами і добре відношення до бідних, а також жарти з поліцією і "джентлменство", ще більше роблять Муху популярним в селянських кругах".

По правді, славний опришок Муха є великим пострахом для польських панів в окупованій Білорусі, але на оборонця і безпощадного помстника за кривду і насильства над безборонним білоруським селянством видвигнули його ті варварські дикі знущання польсько-шляхетської адміністрації.

Гр. Лелик.

В ЧИЇМ ІНТЕРЕСІ?...

(Кореспонденція "У.Р.В." з Чехословаччини.)

"Політична конференція західно-української еміґрації, що відбулася від 1—3 листопада в одним европейським місті, уповноважила виключно й одиноко Президію конференції подавати якінебудь інформації про конференцію до прилюдного відома".

("Український Прапор" 24. XI. 1923 р. ч. 45.)

Під таким ось наголовком і такими словами розпочинається замітка про якусь европейсько-українську конференцію. Далі — автор замітки (підписавшися — "Учасник конференції") дивом-дивується, що у ч. 181 львівського "Діла" заявляється, що —

"інформації про конференцію не вірні й закрашені тенденцією, зовсім невідповідаючою інтенціям конференції"...

Закінчується-ж це "спростовання" брехливого трудовицького "Діла" так:

"Не менше дивною являється подробиця, що інформації про конференцію появились передовсім саме в органі, який заступає, як відомо, **не боєві й державницькі** (підкреслення наше. — М. Л.), а автономічні гасла під Польщею".

Отой "учасник конференції" хай собі дивується: він може вдавати здивованого... Для нас же — нема дива. Нема, бо всім тепер відомо, що ала Назаруки — Петрушевичі — Целевичі тих боєвих гасел і не мали. Поведінка наших "патріотів" у часах світової війни та особливо вже при польсько-українській боротьбі — показала: **хто вони є.** Поруч із тим, утиски польської шляхти (а це одна з найкращих шкіл!), з аморфної селянської маси Волині й Галичини, витворюють чисельні кадри клясових борців.

Уже тепер, навіть про заголюканого Волиняка — можна сказати: "Він (нарід) є старий-досвідчений горобець!.. Спіймати його на полову — тепер годі... Ти йому таки вже проса подай"...

Якого саме проса бажає нарід наш, що "раює" в Польщі, безперечно всі "учасники конференції" знають. Відають вони це, але давним звичаєм хонуть на полову вніймати політичного того горобця. До речи й розмах у них тепер ширший. Адже — від нині "заступають" вони не саму Галичину, лише **всі західно-українські землі,** як ото — Волинь, Холмщину, Полісся й Підляша враз із Піємонтом України — Галичиною, та навіть Підкарпатську Україну з Буковиною й... Бесарабію.

Після акту 14. марта, старі наші політикани-грішники (в цілях, очевидно, щоби було зручнійше доїти ймовірних людей у Канаді й Америці) засновують "Союз Визволення Західно-Українських Земель". На одні із зборів того союзу запрошено й мене. (Були це якраз установчі чи конституційні збори.) Пропонують мені вступити в члени того Союза. Висловлюю свій погляд.

— "Конституція цієї визвольної організації, — кажу я, — мусить бути лаконічна: два-три речення... **Вся без винятку земля — чи то панів-шляхти чи й попівська — народові! Таксамо й зиски-прибутки від фабрик-заводів та підземних скарбів** (у Галичині нафта) **повинні збагачувати не дармоїдів-капіталістів, лише служити працюючому людові. А для того: вся власть на тих землях — селянським і робітничим радам.** Це не моя власна примха, лише — воля всіх моїх виборців! Нарід Волині й Холмщини, виряжаючи до сойму польського послів своїх, і мав це на увазі. **Землі й волі жадає він"**

Досить довга мовчанка. Нарешті котрийсь із "визволенців" мовить:

— "Нікого з нас присутних тут нема, щоби в самому принціпі був противний владі селянсько-робітничих рад. Лише хочемо, щоби влада та була суто-українська, наша народня..."

— "Для мене дивно, — перебиваю, — як українська Волинь, де Поляки, маючи владу й весь адміністративний апарат, все-ж таки не змогли й одного чоловіка пропхати до сойму чи й сенату, як вона може мати — скажем тут польську радянську владу? Адже ніхто не заперечуватиме, що на Угорщині серед Мадярів була свого часу тільки мадярська (чисто національна!) влада рад. Що ж торкається Східної Галичини, отого Піємонту нашого, то годі й припустити, щоби при радянському устроєві панував там хтось другий, крім споконвічного працьовника на тій землі — українського демосу".

Вступив я до того союзу. Побувавши ще на пару сходинах, спостерігаю, що не по дорозі мені. І вже на тій бучній конференції не приймаю участи.

Що торкається складу самого "Союза Визволення Західно-Укр. Земель", то там здибаєте всіх орлят, які перепроваджували революцію в Галичині. А що це за орли, найкращою їх характеристикою буде книжка: Др. Мих. Лозинський — **Галичина** в р.р. 1918—1920. **(Українська Революція.** Розвідки і матеріяли. Книга пята.)

Ось такі розумовання М. Лозинського, як це він обурюється з приводу хамського заховування з українською мировою делеґацією, 26. лютого 1919 р., миротворців анґлійсько-французьких, а саме (дивись стор. 76 тієї книжки):

"Обі сцени, висше описана й ся, були такі, що оставалося тільки так само стукнути дверми і перестати говорити з такими культурними миротворцями. Сього не зроблено, боячись пошкодити справі", —

Є визнанням самого себе, враз з иншими спільниками делеґації, **найбільшим у світі хамом:** тим, що підлабузнюючись до хамів, продають інтереси свого народу. Адже таке поведення представників української делеґації, — делеґації, що мала найкращу тоді в світі стотисячну армію; делеґації, котра знала про формовання армії Галера, — воно є більш аніж рабське хамство. Це — як бачимо з актів і матеріялів "державних мужів" — є свідоме прислужництво міжнародній буржуазії (в першу чергу — польській) і запродування міжнародньому капіталові інтересів українського народу!.. Ось вам зразки продажности українських патріотів. (Наводячи уривки з актів та меморіялів наших "державних мужів", кождий раз вказуватиму число сторінки згадуваної тут книжки М. Лозинського.)

На стор. 129 маємо такі перли державної мудрости:

"Скріплюючи постійно протибольшевицький фронт, від границь Румунії до припятських болот, правительство Західно - Української Республіки сповняє часть тої історичної місії, яку накладає йому історія його країни. Коли Українці під давним царським абсолютичним режімом були позбавлені умов, які їх підготовили би до соціяльного (sic!!!) й політичного життя, їх брати з Галичини й Буковини, дякуючи їх праці в австрійських конституційних установах, мали, почавши від половини 19 віку, деяку змогу витворити в масах цілу суму соціяльного досвіду й духа ініціятиви, — прикмети такі необхідні для життя незалежної держави. Тому Західна Україна і її правительство, так само як провідні групи Західної України вірять, що їх найважніша ціль, яка лежить навіть в інтересі европейської культури, бути Пємонтом цілої України, даючи їй сили військові і цивільні.

Тільки ці внутрішні творчі сили можуть осягнути пацифікацію й організацію визвольної України. **В змаганню до цеї цілі першою задачею є боротьба проти імперіялістичного большевизму, проти цього символа громадянської і політичної недосвідности.** (Підкреслення наше. М. Л.)

Коли ця задача ще не сповнена як слід, коли часть української землі піддана большевицьким розбоям, коли українська армія не могла їх викинути з своєї землі і покласти основи правного стану, то це тому, що ця армія мусить боронити свою територію проти польської інвазії. Таким чином Поляки в дійсности працюють разом з червоною армією, щоби знищити цей український Піємонт, **коли Українці перешкодили злуці большевиків російських з мадярськими, що спричинило упадок останніх.** (Підкреслення наше. М. Л.)

Доказом, що українське правительство не має імперіялістичних змагань та що воно веде війну проти Поляків тільки під примусом; є те, що воно обмежилося дипльоматичним протестом проти частинної окупації української Буковини Румунами і території угорської України Чехословаками; вірячи, що Мирова Конференція управильнить ці ріжниці в дусі національної слушности"...

Цей акт **віруючих** хвальків (блажен — хто вірує!..) має підпис... д-ра М. Лозинського. Яка тут велика ріжниця між урядом Кемаля Паші, котрий розпочав акцію, не маючи армії — з одного боку, й нашими "віруючими" лакузами, що верховодили свідомою національно 100-тисячною армією, котра інтуїтивно відчувала й соціяльні потреби поневоленого українського люду?... Ріжниця велика! А тим самим і здобутки тих, що боролись не з польською шляхтою, лиш провадили боротьбу "проти імперіялістичного большевизму, проти свого символа громадянської і політичної недосвідности", всяка акція кліки Петрушевича пішла на пшик! Як нашим "досвідченим політикам" далеко навіть до "дикунів" Турків?

У цілій тій книжці М. Лозинського повно перлів державницької мудрости та великомудрих учинків: стор. — 75, 76, 77, 129, 134, 136, 137, 140, 144, 171 — так і сяють "мудрістю". Переказати, хоч би коротенько, сервелізм наших політиків — годі: не дозволяє розмір ґазетної статті. Цікавих відсилаю до згаданої книжки.

Але щоби була повнота картини, як наші політики захищали добробут польської шляхти на українських землях, наведу уступ акту української делеґації, підписаного й Наддніпрянцями й Наддністрянцями. (дивись стор. 144.)

"В усіх заявах представників антанти Українцям усе говорено, що рішення антанти опиратиметься на принціпах справедливости і не числитиметься з довершеними фактами.

Президент комісії для українсько-польського перемиря, ґенерал Бота, звернув увагу обох сторін на особливу відповідальність, яку тягнула би на себе та сторона, яка не приняла би перемиря і вела би далі війну проти волі антанти.

Отже Поляки не приняли перемиря і вели далі війну. Одначе Найвисша Рада в своїм рішенню з 25. червня зовсім не потягнула їх до відповідальности. Вона не тільки приняла довершений факт їх окупації, але ще уповажнила Поляків вести операції аж по ріку Збруч, себ-то заняти цілу Східну Галичину.

Найвисша Рада поясняє своє рішення тим, що польська окупація має за ціль "забезпечити особи й маєток мирного населення Сх. Галичини проти небезпек, які їм грозять від большевицьких банд.

Українська Делеґація твердить, що українське правительство **все забезпечувало особи й маєток мирного населення** (підкреслення наше; воно дійсне, коли за Збручем нарід реквізував здобутки революції, [illegible] Галичині польська шляхта мала опікунів в особах з українського уряду Петрушевича. — М. Л.) на території Сх. Галичини, на якій ростягалася його власть.

Укр. Делеґація твердить, що на території Сх. Галичини, на якій ростягалася власть українського правительства, не було ніколи ніяких большевицьких банд, тільки все панував повний порядок.

Укр. Делеґація твердить, що Директорія Української Республики, при дуже визначній помочи Державного Секретаріяту Західної України, **була єдиною запорою для російських большевиків у їх поході на захід.**

Укр. Делеґація твердить, що **власне армія Західної України, побивши большевиків над Збручем, перешкодила їх звязкови з большевиками Угорщини.**

Укр. Делеґація твердить, що **українське правительство** вже тоді, коли Поляки роспочали офензиву проти Сх. Галичини, відкинувши проєкт перемиря, — відкинуло запрошення большевицького правительства з предложенням завішення оружа". (Всюди підкреслення наше. М. Л.)

Досить!... Вже з наведених уривків із тих актів "державницької мудрости" видко, що галицькі політикани мало дбали за нарід... Нарід праґне — **землі й волі,** а вони кажуть нам — пасивно заховуватися проти зажерливих аспірацій шляхти польської та завзято боротися з большевиками, у котрих на вістрях баґнетів — і земля й воля. Адже ніхто з галицьких політиканів — навіть і панок М. Лозинський — не заперечить фактичної дійсности, що належну землю затримує нарід у свому посіданню лише при владі селянсько-робітничих мас!..

І після того всього політичні банкроти зі зграї Петрушевича мають ще нахабство дорікати петлюрівці за запроданість Ляхам! Адже петлюрівщина є рідна донька петрушевичівщини... Галицькі політикани тільки й виховали петлюріяду!.. Вони, петрушевичівці, були головним нервом контрреволюції на всю Україну. Вони обіймались — і з Петлюрою і Денікіном і навіть з безвартісним Моркотуном.

— "Всі завинили, лиш не ми! Винні капосні большевики, що на нашу голову спав акт 14 марта!.. Ех, ма... Большевики найбільше завинили"...

На такий ось минорний тон горлають наші політики навіть і за океаном. "Соціялістична" "Народна Воля", всякі "Свободи" з "Америками" радо це підхопили й собі. З цілею ратовання буржуазії цілого світа (а в першу чергу польської!) закладається й "Союз Визволення Західно-Українських Земель", й "Оборона України" (звичайно "Соборної" з осідком в Ню Йорку!) й "Обєднання Українських Організацій"...

А за тим усім: конференції та конґреси!..

На яких те й знай лунає гасло:

— "Доляри-долярчики!! Всемогутні доляри ще й зеленькі!..." Та гасло "Доляр" — чи не найбільше збанкротувало. Попи з дяками й патріоти — долярів не... дістають. Доляри йдуть тепер на справжню революційну боротьбу з Ляхами-шляхтою!.. На доляри скріплюється наша клясова сила в Канаді й Америці: "Укр. Роб. Вісти", "У. Щ. В.", "Голос Праці", "Голос Робітниці", "Молот" — це все виходить на трудові центи.

Це є — **таран** до повалення кляси визискувачів!..

Ті часописи наближують мент, коли й в Америці — **земля фабрики й заводи та копальні належатимуть робочому людові!**

Одночасно часописи ці висвітлюють — у чиїм інтересі наші патріоти хочуть робити "революції" — навіть боротись зі шляхтою...

Так!... Кождий же з нас **(жіноцтво теж не звільняється від того обовязку!)** мусить, як можна більше перетягти одиниць до свого табору. Святами наші попи з дяками багато стягають долярів на боже й патріотизм... Ми-ж лекціями, відчитами про запроданість нашої буржуазії всесвітному капіталові скріпімо своє становище. Висвітлюймо питання: в чиїм інтересі?..

Марко Луцкевич.

Прага, 30. XI. 1923 р.

ПОВІДОМЛЕННЯ.

РІЧНІ ЗБОРИ ВІДДІЛУ Р.З.Т. В ВІННІПЕҐУ.

Оцим повідомляється всіх членів відділу Робітничого Запомогового Товариства в Вінніпеґу, що річні збори відділу відбудуться в неділю, дня 6-го січня 1924 р. о год 2.30 пополудни. Кождий член відділу повинен конечно явитися на збори, так як є дуже важні справи до полагодження, як також вибір заряду на 1924 рік.

Товаришів, котрі хотять вписатися до Р. З. Т. радо витаємо.

Заряд Відділу Р.З.Т.

РІЧНІ ЗБОРИ ВІДДІЛУ У.Р.Д. В ВІНДСОР, ОНТ.

Оцим подається до загального відома всім членам Відд. Стов. У.Р.Д. в Віндсор, Онт., що річні загальні збори Відд. Стов. У.Р.Д. відбудуться в неділю, дня 6-го січня, 1924, о год. 1-ій по полудни, в льокали при 1084 Wyandotte, St. E.

Обовязком кождого члена явитись точно на означений час. Як також проситься всіх прихильників і симпатиків прибути на збори.

За Відд. Стов. У. Р. Д.:
Н. Червінський, організатор. В. Гаджос, секретар.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ УКР. РОБ. ДОМУ В КЕЛҐАРИ, АЛТА.

Оцим повідомляється всіх членів і членкинь Стов. У.Р.Д. в Келгари, що загальні збори відбудуться в неділю, дня 6-го січня 1924 р. о годині 7-ій вечером. Взивається всіх членів і членкинь як місцевих так й з околиць, щоби прибули на ці збори, на котрих почують звіт від початку будови Укр. Роб. Дому.

Заряд.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ УКР. РОБ. ДОМУ В САСКАТУНІ, САСК.

Подається до відома всім членам і членкиням Стов. У.Р.Д. в Саскатуні, що Загальні Річні Збори відбудуться в неділю, дня 6-го січня 1924 р.

Збори будуть розділені на дві сесії. Початок першої сесії точно о годині 3-ій пополудни, після чого наступить перерва на вечеру. Друга сесія річних зборів пічнеться о годині 8-ій вечером. Тому взивається всіх членів і членкинь, щоби прибули всі на ці збори, позаяк є багато важних справ до полагодження.

Заряд.

РІЧНІ ЗБОРИ УКР. РОБ. ДОМУ В ІСТ КИЛДОНОН, МАН.

Оцим подається до відома членам і членкиням Відд. Укр. Роб. Дому в Іст Килдонан, що річні збори відбудуться в неділю дня 30-го грудня 1923 р. о год. 2-ій пополудни. Взивається дождого члена і членкиню явитись на час сих зборів, як також подається членам до відома, котрі мають затягнені вкладки, що кождий повинен сповнити свій членський обовязок протягом цего тижня.

Заряд.

ПІД УВАГУ ЖЕНЩИНАМ РОБІТНИЦЯМ В ЕДМОНТОНІ.

Повідомляється всіх женщин робітниць в Едмонтоні, що загальні річні збори женського товариства ім. Рози Люксембурґ при Стов. У.Р.Д. в Едмонтоні відбудуться в четвер 4-го січня, 1924 р. в Українськім Робітничім Домі. На зборах маємо багато нових справ до порішення, між иншим і вибір заряду на 1924 рік.

Проситься всіх членкинь як також і тих женщин робітниць, що хотіли-б стати членкинями згаданого товариства, щоб явилися на зборах в означений день на час.

Д. Юрківна, гол.
М. Юріячук, секр.

Товаришу! Не забувай відновити передплату на "Українські Робітничі Вісти".

УВАГА! — ДРУГИЙ РАЗ НА ЖАДАННЯ ПУБЛИКИ!

Заходом Філії Стов. Укр. Робітничий Дім в Саскатуні

відіграється

В ВІВТОРОК, ДНЯ 1-го СІЧНЯ НА НОВИЙ РІК

В УКР. РОБ. ДОМІ В САСКАТУНІ

нову драму в 5-ох діях з під пера пролетарського письменника М. Ірчана п. н.:

ДВАНАЙЦЯТЬ

В цій драмі змальована боротьба революційної ватаги під проводом тт. Мельничука, Шеремети і Цепка в Сх. Галичині, котра перейшла до Галичини з Рад. України, щоб підняти дух бунту в селян проти польської шляхти. Коли вам дорогі ваші браття і сестри в старім краю і коли вам дорогі ці товариші, котрі боролися на життя і смерть за бідний поневолений народ, так приходіть не тільки ви, Саскатунці, але і з поза Саскатуну з фармерських кольоній побачити правдивий образ безсмертної слави дванайцятьох революціонерів і геройську смерть їх провідників.